

foreningen, Hellfach, og Formanden for Handelsforeningen af 5te Juni 1864, Nonnegaard, begge af Kjøbenhavn, angaaende Butikernes Lukning om Søndagen. Dette Andragende tilstilles Udvalget angaaende Helligdagsanordningen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Folkethingsmændene for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) og 5te Valgkreds (B. Holm) forelægge Forslag til Lov om Hjælp af det Offentlige udenfor det almindelige Fattigvæsen og om Regler for Eftergivelse af Fattigunderstøttelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hørdum): Naar det socialdemokratiske Arbejderparti gennem sine Repræsentanter her i Thinget har tilladt sig paa nærværende Tid at forelægge dette lille Lovforslag om Understøttelse af det Offentlige udenfor det almindelige Fattigvæsen og om Regler for Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, søges Grunden nærmest i dettes paatrængende Nødvendighed. Det er jo i de senere Aaringer bleven mere og mere nødvendigt for Arbejderne at søge gennem Lovgivningsmagten at faae forskellige Forandringer tilveiebragt paa Fattiglovgivningen. Saaledes som den økonomiske Side i vort Samfund har udviklet sig i de senere Aar, er det bleven mere og mere paatrængende nødvendigt gennem Lovgivningsmagten at søge at faae Arbejderne sikret mod at gaa til Grunde. Ved Indrømmelsen af den almindelige Valgret har selvfølgelig Tanken været den, at enhver hæderlig og stræbsom Statsborger skulde gennem den almindelige Valgret kunne blive medbestemmende ved Lovgivningsansliggender og i det Hele taget i Statsstyrelsen, men saaledes som Forholdet har udviklet sig, vil det ikke kunne vare ret længe, før det kun vil blive en Brøddel af den arbejdende Stand, der vil kunne komme til at udøve denne Indflydelse, idet det er bekendt, at Enhver, der ved en eller anden Leilighed har set sig nødsaget til at henvende sig til det Offentlige for at faae en endogaa ganske ubetydelig Understøttelse, derved har affaaret sig fra sin politiske Valgret. Som De Alle veed, har man ikke Noget i Fattiglovgivningen, som bestemmer, at denne Understøttelse kan blive eftergivet. Den kan imidlertid blive eftergivet, men kun efter de kommunale

Authoriteters vilkaarlige Skjøn. Man har nu ment at burde arbejde hen til noget mere Bestemt i den Retning, og man har derfor troet, det vilde være rigtigt, at der gennem Lovgivningen blev givet bestemtere Regler for Eftergivelse af Fattighjælp og for, hvad der overhovedet skulde betragtes for at være Fattighjælp. Det er hele Grundtanken i dette lille Forslag, vi her have fremført. Tanken er i og for sig slet ikke ny. Den har gjentagne Gange været fremme her i Thinget, jeg tror allerede i 1871, og har siden den Tid været behandlet her i Thinget gjentagne Gange, og har mærkværdigt nok stadigt mødt Velwillie, saavel i dette Thing ikke blot fra Venstre men ogsaa fra Høire — som i det andet Thing, naar det er naaet dertil. Ikke destomindre, tiltrods for den Velwillie, det har mødt fra alle Sider, og skjønt Alle have været enige om, at der bør træffes overordentlige Forholdsregler paa dette Omraade, er man endnu ikke naaet saa vidt, at man har faaet noget Reelt ud deraf. Hele Forslaget tilsigter kun dette One, at beskytte den hæderlige og stræbsomme Statsborger mod at gaa til Grunde, og det kan man vel Alle være enige om, at det er en Blyt, man bør efterkomme, og Noget, man bør arbejde henimod. Det er vistnok ogsaa forudsat i Grundloven. Idet den udtrykkelig forudsætter, at Fattighjælpen kan eftergives, har det selvfølgelig været Mening, at den Hjælp, som blev nydt, og som Folk kom til at forlange usforkyldt, i Virkeligheden ikke skulde nedtrykke Arbejderne paa den Maade, som den nu gjør, idet den, om jeg saa maa sige, sætter ham i Klasse med Forbrydere i denne Retning, ja endogaa stiller ham værre, idet Forbryderen jo efter 5 Aars Forløb kan faae sine borgerlige Rettigheder tilbage, hvorimod den, der maaste kun har nydt en mindre Understøttelse af det Offentlige, ikke kan faae det, med mindre de kommunale Autoriteter tillade det. Jeg vil imidlertid haabe, at Forslaget denne Gang vil have mere Held med sig, at det maa lykkes os at faae noget Reelt ud af det, og jeg har saa meget mere Grund til at antage dette, som vor Indenrigsminister i 1873, den Gang Folkethingsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds, har udtalt sig temmelig fordelagtigt om Sagen. Han er jo nu kommen paa en Plads, hvor han, naar han vil, ved sin Indflydelse er i Stand til at bidrage betydeligt til, at der kommer noget Virkeligt ud deraf. Jeg vil med disse korte Bemærkninger i Dag tillade mig at anbefale Forslaget til Thingets Velwillie.